

В. Ю. Шевцов

Куль-Ора

Дніпро

2025

Зміст

1. Земне і космічне в людині.
2. Місія Ора
3. Життя у Всесвіті
4. Стихії життя у Всесвіті
5. Душі і їх взаємодії в природі
6. Принцип розбудови у Всесвіті
7. Світ розуму
8. Потоки інформації у Всесвіті
9. Міфи і легенди як відображення дійсності
10. Географічна територія слов'янського суперетносу
11. Інформаційно-духовні центри України
12. Зоряні війни

Передмова.

Книга, до якої доторкнувся читач, не є ні науковою, ні художньою, швидше пізнавальною в пошуку відповідей на деякі з «вічних» питань людства. І хоча приведена інформація базується на загальних принципах і законах будови Всесвіту, її достовірність не є беззаперечною. Це, в деякій мірі, лише орієнтири для кроків за межі сучасного досвіду людства, та й то в межах земної природи, в межах існування самого людства і його майбуття.

Хто ми є? Земне і космічне в людині.

Із становленням і еволюцією людства все частіше виникає питання існування інших цивілізацій. Чому не зважаючи на майже невимірну кількість зоряних систем і, відповідно, неймовірну чисельність інших цивілізацій більш високого рівня розвитку, вони не виходять на контакт із цивілізацією людства? Скинувши розові окуляри уявлень про спорідненість рівня розвитку і гуманітарної місії одних цивілізацій до інших, спробуємо знайти відповідь на дане питання. І почнемо з беззаперечного факту: для існування і функціонування якої завгодно системи цільового призначення необхідний достатній простір життєдіяльності та ресурси в ньому. Існує велика різниця

між світом «розуму» і світом фізичної матеріальності: на відміну від необмеженості мрій, бажань і планів - їх втілення в матеріальну реальність натикається на ресурсну обмеженість Всесвіту. І якщо комусь достається більше, то можливості іншого випаровуються разом зі зменшенням ресурсів на їх реалізацію, а тому у Всесвіті точиться безперервна боротьба за збільшення свого простору життєдіяльності і захоплення якомога більших ресурсів. Зрозуміло, що перевага завжди буде на боці більш розвинутих цивілізацій. Виникає питання: як убезпечити себе від посягань на твій дім і ресурси в ньому? На відміну від власного житла, де можна повісити ґрати на вікна і замки на двері, на планету нічого подібного не повісиш. Одним із найбільш поширених засобів захисту планети є варіант такої організації планетарного життя, при якому існування і еволюція яких завгодно інших форм життя в межах даної планети було б неможливим. Для реалізації експансії в даному випадку та існування в умовах Землі існує єдина можливість, а саме: шляхом набуття земного «тіла-скафандра» пристосованого за мільярди років еволюції біосфери під земні умови. Та ще й при тому необхідно поєднати і трансформувати всі «канали-комунікації» інших «тіл» з подібними в біологічному людському тілі модифікувавши його. Рішення даної задачі надзвичайно складне, вимагає володіння не лише необхідними технологіями, а й відповідного, досить тривалого часу для досягнення необхідного результату. Але й це ще не все: для існування і подальшої еволюції представникам цивілізації-агресора необхідно мати ще й цивілізаційне середовище притаманного їм рівня, так само як для існування і розвитку якої завгодно біоістоти необхідна наявність відповідного середовища. Сучасна людина в середовищі кількох минулих століть практично приречена на загибель через брак необхідних технологій і засобів для функціонування в тому середовищі. Зважаючи на окреслені обставини маємо прийти до необхідності започаткування цивілізацією-агресором на землі відповідних лабораторій генетичної модифікації первісних земних тіл під їх інформаційні і інші, притаманні їм тіла з паралельним їх відпрацюванням на ментальному, психічному і, при необхідності, на «інтуїтивному» рівнях. Існування подібних лабораторій в історії людства відоме під назвами «гери», «едем», «лхаса»(?) та їм подібних. При тому, що останні відігравали роль «польових випробувань», а безпосередні задачі пристосування-модифікації вирішувались в «орбітальних станціях», функціонуючих, найчастіше, в навколоземному просторі у вигляді супутників на зразок Місяця. Грунтуючись на попередніх висновках, задамо питання: чи не є ми земними модифікаціями представників інших цивілізацій, а ще точніше – інших форм життя і розуму у Всесвіті? І почнемо шукати відповідь з того, що для існування

даного об'єкта необхідно мати відповідне середовище. Тож, коли розвиток біосфери досяг необхідного рівня і появились біотіла необхідної складності, з'явились і можливості для їх модифікації під житла майбутніх переселенців. За оцінками генетиків необхідний рівень був досягнутий близько 300 000 років до нашої доби, коли від одної «праматері», але різних «чоловіків» зародились три різних раси. Це відбулось тоді, коли біля Землі з'явилося три «місяці», подібні до «природньо-штучних» супутників Марса, але зі значно більшою масою, з умовними назвами «Леля», «Фатх» і «Місяць», та періодами обертання навколо Землі 7, 24 і 28 діб(?). Поява таких масивних об'єктів не могла не вплинути на клімат Землі і, як наслідок, на Землі почалась епоха зледеніння, що тривала до «всесвітнього потопу» за 10 000 років до нової ери. На цих супутниках створювались зразки людей під задачі різних цивілізацій, які можна в деякій мірі відстежити по інваріантах притаманним їм.

В якості одного з показників може служити домінуюча чакра раси в цілому: білої – інтелектуальної (третє око), жовтої – серцевої (колективізму в рішенні задач), чорної – статевої (єдності-вписуваності в біосферу). Показовими є також види писемності: як викладаємо думки на папері, так і говоримо; як говоримо – так і мислимо; як мислимо – такі і результати інтелектуальної праці з їх втіленням в матерію. Біла раса користується фонетично-знаковою формою передачі інформації, що сприяє варіативності і винахідливості думки в пошуках оптимуму дії; жовта раса користується ієрогліфами, що дозволяє швидко засвоювати інформацію, але цементує свідомість лишаючи її в значній мірі творчого контенту. Що стосується чорної раси, то в силу історичних і кліматичних умов вона не створила загального писемного каналу передачі інформації, а тому даний інваріант не є показовим для неї. В даному випадку краще орієнтуватись на психофізичні особливості даної раси, коли швидкість реакції на зовнішні подразники проявляється раніше за інтелектуальну їх оцінку.

Важливу інформацію про сутність тої чи іншої раси можна отримати з міфів їх етносів. Якщо в слов'янських казках біси чорні, то в китайських вони рижі і з блакитними очима; якщо китайці поклоняються місячному «водяному дракону Луню», то з ним б'ється Котигорошко (як втілення Сонця, що котиться по небу як горошина, освітлюючи світ земний) і т.п.

Чим би закінчилась епопея модифікації людства можна лише гадати, бо за 10 тисяч років до нової доби трапилась подія космічного характеру, коли в Землю випадково чи цілеспрямовано врізався, майже по дотичній, великий астероїд, провернувши земну кору відносно ядра і перемістивши континенти

в північно-західному напрямку (відносно Європи). Неймовірна хвиля цунамі прокотилась майже по всій поверхні планети, викликавши ефект «всесвітнього потопу». Змінилась і карта зоряного неба, змінились повітряні і водні течії, почав танути старий льодовик. Натомість замерзла Сибір, змінився клімат більшості регіонів планети, а до Землі був доправлений новий супутник «Лунь», саме той, що кружляє і нині навколо Землі. Почалась епоха колонізації планети цивілізацією зоряної системи Сиріуса, точніше її планети Ядівод. Мешканці цієї планети були «земноводними». А тому пошук зразків біологічних тіл придатних для втілення на Землі вівся одразу в кількох напрямках. Відпрацьовувались варіанти життєдіяльності під землею, під водою і на поверхні Землі. Створювались різноманітні гібриди і модифікації тварин та земноводних придатних для рішення задачі, назви яких збереглися в багатьох міфах і казках: гноми, русалки, водяні, кінотаври та т.п. Але найбільш вдалою виявилась модифікація створена на основі людських тіл, з яких найбільш прийнятним варіантом стали представники жовтої (монголоїдної) раси. Іншими варіантами були створені в Едемі модифікації білої раси (Адам і Єва), генетичні та ментальні особливості яких розповсюджувались від Едема в Межиріччі, і які відстежуються в деяких родових гілках семітських народів.

Звичайно, що подібна діяльність «непроханих гостей» не залишилась поза увагою творців попередніх модифікацій людства, тож представники прибульців дуже поспішали. За відсутності на землі відповідного технологічного середовища, для створення умов життєдіяльності «місячної» цивілізації, необхідного було залучити значну кількість «роботів» для видобутку найбільш важливих для цього ресурсів, в першу чергу для свого захисту і «знищення конкурентів». Для рішення цієї задачі, в першу чергу для видобутку золота і урану, там же, в Едемі, були модифіковані деякі роди чорної раси до стану біороботів. Найбільшою перепорою на той час для впровадження планів «окупації» Землі становила біла раса, яка найважче піддавалась «модифікації». «Родовим центром» білої раси були «Гери» розташовані на території нинішнього Азовського моря. Примітка: назва «Гер» відстежується в імені богині землі Гери, тричі могутнього вчителя людства Гермеса Трисмігиста, легендарного напівбога-напівлюдини Гер-атла (Геракла), батька історії Гер-одота, вихідців з Прикавказзя гер-манців... Для знищення Гер була використана «кліматична» зброя, результатом дії якої стало опускання території навколо Чорного моря на 80-150 метрів і Дардано-Азовський потоп зі збільшенням площі Чорного моря майже вдвічі і утворенням Азовського моря на місці Гер. Частина білої людності після

«Дардано-Азовського» потопу перемістилась на північ і захід по ріках, що впадали в Чорне море, утворивши «Трипільську» цивілізацію.

У відповідь, уже на початку 4го тисячоліття, засновники-творці Арти-Агарті (батьківщини родової території білої раси) водами Ноевого потопу знищила Едем, що призвело до початку міжцивілізаційної війни, відомої як «війна богів», із спровокованою нею «ядерною зимою». Наступна експансія білої раси на території уже асимільовані Шамбалою (місячним центром «перепрограмування» людства) ініціювала планетарний міжцивілізаційний конфлікт, який відбувся на початку 4го тисячоліття до н.д. Про події, що відбувались на той час, можна судити за інформацією давньоіндійських літописів та по артефактах тої доби, що залишились після ядерних бомбардувань від Австралії до західних берегів Африки, включаючи території Індії, Пакистану, Середньої Азії, Тибету, Аравійського півострова та північної Африки. Щоб знищити сліди застосування ядерної зброї, а заодно і позбутись штучних культових навколосемних місяців, Шамбала руйнує їх до мілкодисперсного стану і засипає місця бомбардувань веичезними нашаруваннями піску. Рятуючись від негараздів і наслідків тривалого похолодання «ядерної зими», частина наших пращурів, обігнувши Чорне море з заходу, розселилась в Малій Азії аж до Єгипту, а частина мігрувала в Середню Азію і, через Іранське нагір'я, в Індію.

Природньо, що прихід білої людності в Межиріччя багато в чому ламав плани Шамбали, тому уже в третьому тисячолітті до н.д. вона влаштовує так званий Ноїв потоп, попередньо попередивши і рятуючи створених і запрограмованих представників «богом обраної народності». Що стосується «пришельців» в Межиріччя, які не загинули під час потопу, то починається тривале, аж до сучасності, перепрограмування на зміну їх стану і функціональності. Закладаються майже по всій планеті невидимі для людини центри енерго-інформаційної дії (свого роду «магніти») в місцях розбудови майбутніх «скупчень» людей, перш за все великих міст, а навколо Землі створюється невидима оку (за свідченням тих же махатм Шамбали), «сітка Індри», що фільтрує інформаційні потоки з Землі і на Землю з космосу. На Землі відбувається заміна «сонячних» богів на «місячних», і ця епоха триває майже дві тисячі років, до часу приходу на Землю великого пророка білої людності Орія. Впродовж 3го-4го тисячоліть до н.д. змінюються засади і архітектура значної частини людства, на території Межиріччя закладаються «піраміди» енерго-інформаційних світів з їх подальшою матеріальною реалізацією у вигляді паралельних поверхів земного світу, світи «раю» і «пекла».

Одночасно створюється паралельний світ «антилюдства» - світ «ігв», «світ-модель» світу людського, де відпрацьовується модифікація людського тіла, але з акцентом на «інтелект», яка має в найближчі сторіччя замінити людство на поверхні планети і стати основою життя місячних монад «пітрі». Дана задача набуває чинності вже сьогодні, з втіленням значної кількості представників місячної традиції в середовище людства з метою завершення формування простору життєдіяльності монад, що втілюватимуться на Землі, з одночасним формуванням умов отупіння людства і його цілковитого перетворення з цивілізаційного фактору в біологічно-фізіологічний.

Примітка. Всяка незаангажована, «незапрограмована» людина має задати питання: хто стоїть за «бурхливим спуртом» жовтої раси? Хто «архітектор «ноєвого інформаційного ковчега» людства - «інтернету»? Що і хто виводить на «авансцену» представників місячної традиції, таких як дуже «популярний» нині Маск, чи значна частина ідеологів розробки ШІ в Китаї та США? Саме завдяки їх можливостям в реалізації даного проекту надзвичайно швидкими темпами розбудовується цивілізаційне середовище придатне для приходу в нього «місячних пітрі» – монад душ цивілізації Ядівод.

І тут варто відійти від тематики земних подій і поговорити про події космічні. Згадайте вислів Гермеса Трисмігіста: «...що наверху, те й внизу!». Щоб мати хоча б якісь уявлення про міжцивілізаційні стосунки у Всесвіті, необхідно подивитись на міжетнічні стосунки в людському суспільстві. І там, і там кожної миті йде безперервна і безкомпромісна «війна» за життєвий простір і ресурси в ньому. А ще згадаймо принцип: «Об'єднують спільні інтереси і роз'єднує зацікавлений поділ обмеженого ресурсу». На якому рівні відбулось протистояння цивілізації планети Ядівод зоряної системи Сиріуса і орійської цивілізації планети зоряної системи «Мітака» із сузір'я Оріон людству невідомо, але маємо свідчення цього конфлікту у вигляд співпраці «оріянців» із сонячно-земною ієрархією. І хоча пряме втручання одної цивілізації в справи іншої заборонено космічним кодексом, в критичних ситуаціях воно можливе, але під девізом «не нашкодити».

Представництво Оріона існує в нашій зоряній системі від початку її зародження. І коли на планеті Земля почалась експансія цивілізації Сиріуса, то в якості наставника людства в його білій гілці був втілений вчитель і пророк Орій. Перше-друге тисячоліття до нової доби – це поновлення сонячної традиції на теренах білого людства. Але й представники місячної традиції «не сиділи склавши руки». Розуміючи, що ідеологія «старого заповіту» перестає бути дієвою і сприйматись європейцями, вони впроваджують через «християнство» власну ідеологію, але прикриту зверху формами сонячної

традиції. Спроба великого пророка людства Ісуса Христа поновлення сонячної традиції привела до його розп'яття з наступною підміною його вчення на внутрішній зміст «іудаїзму». Христос, який мав виконати роль «месії» поновлення місячної традиції після епохи Орія, змінивши свої погляди на «сонячні», «зрадив» тих, хто його готував, а тому під час розп'яття навіть його Творець «відвернувся» від нього.

Примітка 1. Тема Місяця і технологій його впливу на події на Землі не можна до кінця відстежити і усвідомити, якщо залишити поза увагою деякі його космічні символи, що прийшли до нас з глибини тисячоліть. І, перш за все, це образ бога Януса, відповідального за минуле і майбутнє, за «початки» і «завершення» всіх подій у Всесвіті (точніше на Землі під впливом Місяця). В деяких міфах Януса пов'язують із Сатурном і його відображенням у Місяці. В індійських легендах іде мова про знаходження на Місяці «могутнього розуму нелюдської природи» Пурушу і про династію Куру земних царів місячної природи, які під його настановами по суті керували еволюцією не лише людства, а й значної частини біосфери під «модифіковане» комунальне середовище для «ресурсного» забезпечення людства і його еволюції в програмному напрямку.

Однією із технологій місячної традиції в конкурентній боротьбі є використання «брехні» та інформації подвійного призначення (наприклад, два імені чи два прізвища – одне для своїх, друге для виконання недобрих дій для оточуючих). В даному контексті навіть розп'яття Христа було використано для поновлення місячної традиції равіном Савлом (Павлом) при переформатуванні і формалізації християнства на місячний лад. Дана традиція притаманна євреям починаючи з месії Мойсея (в перекладі «врятованого», який маючи ім'я «Хазар-сіф» і рятуючись від агентів фараона, взяв собі цей псевдонім для вживання в зовнішньому суспільстві), простежується в традиції його нащадків, які мали і мають два імені і два прізвища: для «внутрішньої» ідентифікації і для «зовнішньої».

Примітка 2. Висвітлюючи технології «місячної традиції», завжди маємо пам'ятати про їх фізичну сутність «принципу віддзеркалення», за яким відбитий, віддзеркалений потік змінює деякі його параметри та їх сутність на протилежні. Особливо яскраво «місячна традиція» проявляється у росіян, які перетворюють позитивні слова в негативні і навпаки. Прикладами можуть служити слова: «товариш» (цехова назва товаришів-бандитів, що грабували товар на великій дорозі) в синонім слова «друг», французьке «шера-мі» (друже мій) - в «шараміжника», німецьке «фраер» (гарний в усіх відношеннях парубок) – в негативного російського «фраєра», принизливе «чувак»

(казахське «кастрований баран») - в позитивні російські клички «чувак» і «чувіха» та т. п. Особлива роль в російській мові належить «матерним» словам, виступаючим в ролі збудника, свого роду «адреналіну», для нападу хижака на жертву.

Примітка 3 Прошу звернути увагу, що першопочаткові речі відичної віри, віри пращурів, і нині залишаються базовими в іудаїзмі, а саме: «тора – то-РА», «равін – він-Ра», «ві-РА», «цар (сар, сара – це РА», «Єрусалим – Рус-салим – місто білих русів (салим-сало-біле)», «Палестина – випалений стан» і т.п. - говорять про спільне першопочаткове походження українців і євреїв.

Оскільки місячна місія Христа навіть після його «перелицювання» відповідно планам Шамбали у вигляді зміненого християнства залишилась незавершеною, то там же, в Межиріччі, втілюється «магометанство» і поряд з християнством і іудаїзмом, як результат, протягом першого і другого тисячоліття уже нової ери, на землі поновилась і панує серед більшості народів планети «місячна традиція». Традиція пов'язана з епохою Сатурна в Рибх і переходом до епохи Урана та повернення людства до сонячної традиції. Уже до кінця 21го століття буде започаткована сучасна версія відичної віри, віра «Троянди світу», і на зміну сучасним божествам «рукотворної» природи повернеться ієрархія сонячної традиції бога РА! Так буде!.

Місія Ора

Представлена версія розвитку людства є версією ініційованою «живим» джерелом інформації – оріонським посланцем «Яхве», що нині знаходиться в музеї козацької слави на острові Хортиця, і зовнішньо не відрізняється від звичайного метеорита. Існує дві версії походження даного «метеорита»: космічного і земного, принесеного льодовиком з Черкащини. Зважаючи на незвичайні, овіяні легендами, властивості цього каменю, автор спробував «установити» з ним інформаційний зв'язок шляхом його «локації». Для з'ясування «пароля» зв'язку була використана технологія пошуку «послідовності букв» за допомогою «рамки лозоходця», в результаті якої був отриманий дуже несподіваний результат – «Яхве». Також з'ясувалось, що він є зв'язуючою ланкою між Землею і сузір'ям Оріона. Особливістю «Яхве» була властивість самовідтворення втраченого за наявності матеріалу притаманного його будові. В Україні необхідна мінеральна складова знаходиться на Черкащині, тому спочатку він там і перебував, але під час «війни богів» був перенесений до острова Хортиця.

Коли мова заходить про сутність бога Яхве, то необхідно розрізняти двох різних богів. Під одним іменем первісний бог Яхве відомий з часів Трипілля, де відігравав роль бога «вітру, грози, буревію», відповідав за різні «небесні» явища, і був пов'язаний з «посольством» зоряної системи Мітаки Оріона на території першої Трої на Черкащині (друга Троя знаходилась в Малій Азії, в Туреччині). В подальшому з міграцією частини прабатьків у Межиріччя та трансформацією «сонячного» світосприйняття на «місячне» під цим іменем «впроваджується» місячний бог Ягве-Яхве, в ролі творця Всесвіту.

Інформаційна ємність «метеориту» Яхве (свого роду живої флешки) перевищує ємність найбільш розвинутих представників сучасного людства. Нині ця «флешка» перебуває в сплячому стані через відрив від каналу зв'язку з Оріоном» і перебуванням в «ув'язненні» музею за відсутності джерела живлення – сонячного світла. По відношенню до України оріонський Яхве відіграє опосередковану роль через загальну місію по відношенню до майбутнього білої раси в плані повернення до «сонячної» традиції. При поновленні зв'язку «Яхве» з Оріоном він набуває статусу центра об'єднуючого білу расу в єдине ціле з майбутньою столицею Європи на порогах Дніпра.

Метеорит «Яхве» має деякі цілющі властивості, про що знали ті, хто перебував з ним у фізичному контакті. У декого з таких контактерів виникало бажання мати хоча б шматочок його магічної структури для власного зцілення, але всі, хто пошкоджував метеорит таким чином, досить швидко помирали, розплачуючись за його «тілесне» ушкодження. Особливо незвичайні властивості «метеорита» проявляються в «інтелектуальному» впливі на тих, хто контактував з ним і був готовим до цього. Існують перекази, що з ним мали контакт деякі гетьмани (згадується прізвище Сагайдачного), король готів Германарех (який заснував свою столицю, за свідченням його історика Іордана, на порогах Дніпра) та Мамай (з його козацьким військом і походом на московський улус Заліської орди з центром в Казані, що була частиною Золотої орди). Там же Катерина-11 планувала розбудувати свою столицю Росії, але здійсненню цих планів завадила «російсько-турецька» війна. Подейкують також, що з «метеоритом» розмовляв Т.Г.Шевченко, який заповідав поховати його на кургані біля порогу Ревучого.

Примітка. Якщо провести коло радіусом від дніпровських порогів до Єрусалима з центром на порогах, то можна побачити, що майже на цьому колі розташовуються практично всі найбільші духовні центри білої раси: Олександрія, Рим, Гайдельберг, Соловецькі острови, Аркаїм, Тегеран, Багдад і сам «Рус-Салим». Чи не є це свідченням наявності на порогах Дніпра

фактора визначального для історії і впливаючого на неї? Виникнення на цій території та навколо неї спільнот волелюбних, пасіонарних амазонок і січових косаків (історична фонема «с» змінилась на фонему «з» і «косаки» стали «козаками») свідчить про наявність якогось природнього чи штучного феномена на цій території.

Життя у Всесвіті

Щоб усвідомити сутність життя, достатньо подивитись на його організацію і перебіг в біосфері. Кожна її складова має свою «ДНК», оформлену структурно в «яйці-насініні». Якщо насінина попадає в середовище з необхідними ресурсами для проростання, росту і визрівання, то при наявності потоку сонячного світла отримуємо «фрактальний, хвильовий процес» її «життєвого шляху», пам'ятаючи, що кожне наступне «втілення» через нову визрівшу насінину представляє собою «кільце-ценоз ЕІП», що крутиться на потоці несучої енергії материнського кільця.

Примітка. ЕІП – енерго-інформаційна пара, сутність якої витікає з теореми: якщо через два різних середовища пропустити потік якогось фізичного параметру (материнський, ініціюючий потік), то в межах цих середовищ сформується замкнутий «дочірний» «потік-кільце» іншого фізичного параметру. Прикладом ЕІП може бути «колообіг води в природі». Організація і перебіг життя у Всесвіті відбувається на даному принципі і відоме в біології як «біоценоз», в якому попередня ланка життя є основою і ресурсом для наступної.

Фундаментальною особливістю ієрархії кілець ЕІП кожного об'єкта у послідовності розбудови як власного тіла, так і в послідовності «..мати-дочка-внучка...», є збереження інформаційної основи первісного кільця (в кожній клітині нашого тіла записана і зберігається інформація про наш організм в цілому). Наступною, такою ж фундаментальною особливістю є «розбудова» материнської ЕІП у вигляді одного чи кількох дочірних ЕІП. Дочірні «кільця-об'єкти» діляться на «внутрішні», що «обертаються» в тому ж напрямку, що і материнське, і «зовнішні», що «обертаються в протилежному. При утворенні дочірних пар-кілець змінюється частота несучого потоку енергії-інформації і час циклів їх функціонування. Послідовність фаз існування кожного такого об'єкта представляє проміжки «спуску-втілення», «вкорінення-розростання», і «підйому-звільнення», «визрівання-засихання». Дана особливість відстежується на результатах «посіву-посадки-зачаття»

представників фауни і флори в залежності від фаз материнського кільця (чи в річному сонячному циклі, чи впливаючому на нього місячному). Подібна послідовність притаманна існуванню і функціонуванню яких завгодно «кілець-ценозів» від елементарних часток до планет і Всесвіту в цілому. І ця особливість відстежується на всіх видах матеріальності і процесів на їх основі. І якщо в кожному кільці на етапі «розростання» спостерігається ефект «подрібнення», то на етапі «завершення–зборки-концентрації» сукупність дочірніх пар одного напрямку обертання породжують кільця більшої складності і функціонування, а ті ще більшого (внутрішні – того ж «характеру-напрямку», «зовнішньо народжені» - протилежного).

Примітка 1. Подібний процес описаний в книгах О. Блаватської в послідовності сутностей «планетарного втілення-перевтілення» нашої планети. Окрім того, дана послідовність відображається, як один із найважливіших принципів будови Всесвіту, в послідовності восьмипроменевої «Зірки Покрови» (дивитись книгу «Слово»).

Примітка 2. Кожну множину завершених структурно «ЕІП-об'єктів» одної складності і призначення можна представити цілими числами множини натурального ряду, на відміну від їх інформаційної кінетичної основи нескінченного кінетичного хвильового потоку з безмежними варіаціями форм і частот «множини континууму». «Хвиля-фотон», «згортаючись» у «кільце-вихор» елементарної частки, фіксує в ній свою, різного призначення і різної кількості (часом майже «безмежної») інформацію, так само, як і кожне, консервативне «кільце ЕІП». І в даному відношенні всі «тотожньо відкалібровані елементарні частки і атоми речовини не є однаковими, маючи різне призначення і різний інформаційний ресурс на його виконання. Для прикладу: є атоми вуглецю «призначені» на розвиток біологічної форми життя, і є інші, відповідальні за різні сторони буття Всесвіту.

Примітка 3. Для пошуку позаземних цивілізацій людство використовує оптичні та радіотелескопи. При цьому надається перевага каналу функціонуючому на довжині хвилі випромінення найбільш розповсюдженого елемента у Всесвіті водню (гідрогену) – 21 см. Використовуючи для пошуку в даному діапазоні радіотелескопи, астрофізики «не помічають» найбільшого на землі природнього приймача радіохвиль зазначеного випромінення – океану, в якому в кожній молекулі води знаходиться два атоми водню. Цілком можливо, що саме потоки інформації від космічних осередків життя «на воді» відповідають за «посів» життя в океанах з виходом на поверхню планети. Подібна ситуація спостерігається і при використанні для прийому сигналів на довжині хвилі кремнію, що може бути основою іншої

форми життя, яка використовує для цього «дольмени» і «мегаліти» на кремнієвій основі. Та найбільшими телескопами на основі кремнію є пустелі засипані піском. І можливо., що деякі різновиди штучних космічних об'єктів в якості несучої конструкції використовують саме «пісок», що є одночасно і «приймачем-передавачем», і захистом від впливу радіаційного космічного випромінення. Для органічної форми життя подібну роль може відігравати вуглець.

Стихії життя у Всесвіті.

Стяг Крішни був золотоблакитним, символом двох стихій народжуючих і зберігаючих життя у Всесвіті – сонячного проміння (в Сонячній системі) і води. З «неврівноваженої термодинаміки» відомо, що процеси формують структури, які, в свою чергу, продукують процеси вже іншої природи» і т. д. Вода має унікальну властивість відтворювати і зберігати структуру та властивості того, що знаходиться в ній. А при проходженні через неї струмуючого потоку перебудовуватись під нього. Якщо ж через уже структуровану воду пропустити «хвильовий потік», то він понесе в оточуючий простір інформацію даної структури. Який завгодно однорідний фізичний потік, проходячи через структури притаманні життю, відтворюватимуть ці структури скрізь, де є необхідні для цього умови. І особлива роль в даному відношенні належить сонячному випроміненню, що несе інформацію на життя; інформацію, що, утворюючи відповідні структури у воді, сприяє його посіву і відтворенню. В той же час «віддзеркалене» проміння, чи трансформоване, втрачає життєву сутність і, більше того, стає руйнівним для життя даного виду (таку властивість має відбите місячне світло по відношенню до значної частини представників земної біосфери). Більше того – таке віддзеркалене випромінення нейтралізує прямий потік стираючи інформацію, яку він несе в собі.

Примітка 1. Стяг України відтворює символізм стягу Крішни, є її інваріантом і потужним космічним символом водночас. Але завдяки носіям місячної традиції (Шамбали) в Україні цей символ «перевернутий, віддзеркалений» і набуває руйнівного характеру, а тому потребує відтворення першопочаткового призначення. Зазначена обставина відстежується і в ще більш потужному космічному символі «свастя – свастики», «зламаного» вихрового, запрограмованого сонячного проміння, що набуває форми і структур речовини. Якщо «свастя», що обертається за годинниковою стрілкою є символом Сонця і розквіту життя, то її дзеркальне

відображення є символом згасання, руйнації, смерті, хаосу (це ще одна ознака дії Шамбали, яка була проявленою в символіці гітлерівської Німеччини).

Примітка 2. Роль води в процесах життя відстежується не лише в фундаментальній її ролі основи життєдіяльності у Всесвіті, а і в її використанні в якості інструменту програмування і перепрограмування не лише людства, а й багатьох біопроектів на Землі з прицілом на створення середовища відтворення і розвитку представників Шамбали у земних умовах. Багато цікавого для допитливого ока в даному відношенні можна знайти в ефекті «водохреща», в часи найдовшої ночі і максимальної щільності та однорідності води при 4°C, коли вона набуває максимального «гальмівного» характеру для сонячного життя в ній.

Душі і їх взаємодії в природі.

Розглядаючи людину як сукупність кількох тіл різноматеріальної природи, маємо розуміти, що більшість понять характерних для фізичної матеріальності або відсутні, або носять зовсім інший сенс в застосуванні по відношенню до цих тіл. Поняття простору і часу, уявлення про фізичні структури та процеси, якими ми користуємось, не придатні для опису і розуміння природи цих тіл, при тому що дія загальних принципів будови Всесвіту і закони притаманні його будові не відмінюються. Для «розвитку і збереження кожного тіла необхідно мати відповідний їй природі ресурс, звідки витікає важливий висновок про те, що життя не обмежується лише фізичними структурами біологічного тіла. Кожному тілу, подібно до фізичного, притаманні свої комплектуючі системи життєзабезпечення і свої комунікації зв'язку і взаємодії з іншими тілами живих сутностей тої ж природи. Взаємодія тіл на рівні фізичного тіла можлива через подібні фізичні структури і потоки (наприклад, інформацію про фізичний стан людини можна отримати маючи зразки нігтів, волосся і, навіть фотографій). Умовно кажучи, кожне з тіл має свої «очі», «слух» і т. п. Слід також зауважити, що інші тіла, наприклад планети, чи людини, не є подібними тілу фізичному і мають відмінні від них обсяг, форми і структури.

Судити про різноматеріальність не лише тіл, а й їх комплектуючих, можна спостерігаючи налаштування «шамана» на «вогняний» канал зв'язку та в інших подібних практиках при налаштуванні на зв'язок через воду, кристали різних мінералів, через біологічні структури та інші засоби і технології отримання інформації. Подібні технології використовуються не лише для отримання інформації, а й для «лікування» хвороб тої ж

матеріальності, що й хворі тіла, як і для впливу на них та їх програмування-зомбування. Важливим моментом є також те, що різноматеріальність притаманна не лише біологічним сутностям, а й природі в цілому, а тому є «місця сили» і «прокляті землі», «надихаючі до творчості» і викликаючі повну апатію і інертність. Особливий статус в даному відношенні має «батьківська земля», свого роду ґрунт, що впливає на ріст, формування і якості посадженої в нього рослини. Окрім сказаного, необхідно звернути увагу на те, що душа в тій чи іншій комплектації може деякий час перебувати-мешкати в об'єктах подібної комплектації, якщо останні мають необхідні для цього матеріальності і структури, або навіть відновлювати втрачене чи пошкоджене тіло в середовищі необхідної матеріальності.

Примітка. Монади живих істот діляться на «богонароджені» і «створені». «Богонароджені» - це по своїй суті монади самовідтворення, «насіння» повторюваності одного рівня будови і еволюції (дуб родить жолуді, з жолудів виростуть нові дуби). Монади «створені» - це монади розбудови самого «творця», або середовища його існування, і за своєю будовою і можливостями вони завжди простіші за нього. На відміну від «богонароджених», які є «клітинками», елементами гармонійно вписаними в будову живого Всесвіту, штучні (створені чи модифіковані) повністю не вписуються в його будову і мають в процесі наступних поколінь або вписатись в загальний потік буття, або ж піти зі «сцени». Окрім того час існування штучно створених монад (і об'єктів на їх основі) знаходиться в межах часу існування «творця».

Що стосується людських монад, то після зачаття процес формування людини відбувається наступним чином. Спочатку, починаючи з трьох місяців, за «кресленнями» ДНК формується біологічне тіло, до якого з п'яти місяців починає вплітатись, вростати тіло розумове (ману-тіло) з загальними програмами на його життя в умовах земної біосфери. З п'яти місяців починається розбудова «духовного тіла» на психічно-емоційній основі, яка завершується в сім місяців, після чого народжена дитина стає життєздатною. З семи до дев'яти місяців, в залежності від призначення, у деяких монад добавляється «інтуїтивне тіло» - система зв'язку з біопланетарним «інтернетом». В цей же період до складу «ману-тіла» добавляються «програми» необхідні для «спеціалізації», для Шляху Даного на Землі. Слід також зауважити, що розбудова всіх «тіл-складових» може продовжуватись в залежності від необхідності як за програмами самої монади, так і в залежності від середовища помешкання.

Указані періоди є наближеними, як і склад, і можливості кожного з тіл в залежності від призначення конкретної монади і її чергової реінкарнації на шляху підготовки до виконання задач «Шляху Даного».

Принцип розбудови у Всесвіті.

Кожен об'єкт чи система має своє призначення і місце в будові Всесвіту. Для безумовного виконання задач свого призначення вони повинні мати необхідний ресурс і умови свого функціонування, а саме: матеріальну (фізичну) конструкцію та енерго-інформаційне забезпечення критичного обсягу. Але для надійного рішення якої завгодно задачі також необхідно мати деякий запас «надлишковості», що ще й забезпечить можливості пошуку оптимального варіанту досягнення поставленої мети. Цей надлишок в природі визначається «принципом золотого перетину», а саме: співвідношенням необхідно-критичного до надлишку в повному обсязі рішення задачі: $0.618... : 0.381...$. Маючи початково-критичний запас необхідного, кожен об'єкт (чи система) прагне доповнити, розбудувати себе і свої можливості до безмежжя, але це «безмежжя» обмежується наявними структурними і енерго-інформаційними ресурсними можливостями

Все, вище сказане, відноситься як до людини (об'єкта), так і соціуму (системи об'єктів). Можна копати землю руками, але результат цієї дії буде майже «ніяким». Взявши в руки лопату, як продовження і розбудову руки, можна досягнути більшого результату, а ще більшого, якщо скористатись екскаватором (теж продовженням руки). Усе, що використовує людство в своїй життєдіяльності, є розбудовою самої людини і її систем життєзабезпечення: «колесо» і «крила» є продовженням ніг, «мікроскоп» і «телескоп» – очей і т. д. І все це дозволяє розширити і розбудувати простір життєдіяльності даної людини. Іншим варіантом розбудови є використання в якості елементів розбудови одної людини за рахунок іншої. Можна копати самому, а можна сказати: Іванов, бери лопату і йди копай! І в цьому випадку Іванов виконує роль продовження моєї руки. І це стосується не лише конкретного об'єкта – людини, й конкретної множини людей, об'єднаних однією метою, і яка використовує як окремих суб'єктів, так і їх соціуми, аж до окремих країн і цивілізацій, чи деякої їх множини, в якості доповнення і розбудови власного простору життєдіяльності. Навіщо мені «копатись» в землі, якщо я можу в якості сільськогосподарської ланки в контурі праці своєї життєдіяльності використати іншу країну?

Розглядаючи структурну розбудову об'єкта, необхідно враховувати і «другу сторону медалі» - ресурсний стан, будову і функціональні можливості середовища виконання задачі. За відсутності необхідного виду матеріальності в конкретному просторі життєдіяльності виконання задачі в принципі неможливе. Прикладом може бути будова людини, початковою структурною одиницею якої є «монада» (її інформаційна основа, свого роду «ДНК», «проект-насінина», «голка Кашея»). При наявності необхідних матеріальностей і енергій їм притаманних монада починає «проростати», розбудовувати себе у вигляді комплектуючих тіл фізичної (біологічної), психо-емоційної (духовної), розумової (інформаційно-дієвої) та «інтуїтивної» (системно-інтернетної) природи. В залежності від призначення «комплектація» може бути різною і в різному обсязі (від суб'єктів, що мало відрізняються від «братів наших менших», до визначальних постатей людського суспільства). Але в умовах нашої планети, яка має в своїй основі п'ять матеріальностей, «укомплектувати» людину тілами іншої природи неможливо через відсутність необхідних для цього видів матеріальності. Важливим моментом при розбудові є не лише вид матеріальності, а й ступінь її структурованості, іншими словами наявності необхідного технологічного рівня оточуючого середовища. Щоб доповнити, розбудувати руку лопатою, необхідно її мати. І це є ще однією умовою необхідною для життєдіяльності представників інших цивілізацій на інших планетах.

Примітка: Різні космічні об'єкти мають різні види і різну кількість матеріальностей. Так в Сонячній системі комплектація різних її об'єктів знаходиться в межах від 2 до 8 різнопланових матеріальностей. Якщо у нашого супутника Місяця 4 матеріальності, то у вищих планет налічується до 7, а Сонце має 8. В залежності від комплектації існують як видимі для нас космічні об'єкти, так і невидимі, на зразок енерго-інформаційних планет і істот. Незважаючи на різновидову матеріальну обмеженість, деякі об'єкти і суб'єкти на Землі можуть мати додаткову комплектацію за рахунок привнесеної матеріальності з інших небесних тіл та приєднання до їх енерго-інформаційних та інших потоків для живлення цих матеріальностей. Це стосується в першу чергу особистостей і їх масштабності, які могли, чи можуть, впливати на розвиток і еволюцію людства (і не лише). Варто також зазначити, що для виконання більш складних задач необхідна і складніша комплектація, і більший час для підготовки як самої монади, так і комплектуючих тіл майбутнього суб'єкта. При цьому слід розрізняти «серійне виробництво», де час скорочується до мінімуму, і підготовка особливо вагомих у різних відношеннях одиночних зразків (особистостей того ж таки планетарного

характеру, на зразок Будди, Христа, Наполеона, Ейлера, Сталіна і т. п., враховуючи обставини «хто їх готує і для чого»).

Світ розуму.

В різних життєвих ситуаціях часто плутають поняття інформації і розуму, вважаючи, що це одне й те саме, хоча інформація по своїй суті є лише ресурсом життєдіяльності сутностей світу розуму. Знати і розуміти – не одне і теж. Коли уявляємо, що розум людини знаходиться в її мозку, то це теж саме, що стверджувати про наявність музичних творів у музичних інструментах. В кожному нейроні мозку щомиті протікає велика кількість біохімічних реакцій, змінюється його архітектура, в ньому не існує нічого постійного придатного для зберігання інформації. По своїй суті мозок є лише процесором обробки інформації, так само як той же музикальний інструмент є лише трансформатором потоку повітря. Свого часу світоч світового рівня знаменитий поет Гьоте сказав, що не існує пофарбованих атомів, що кольори є результатом їх сприйняття нашим мозком. В механічних звукових коливаннях від виконавця пісні до слухача емоції відсутні, а ми не лише їх сприймаємо, а й відрізняємо за насиченістю, за наявністю і відсутністю їх в потоці, що лине від виконавця. Все це свідчить про наявність «паралельного» механічному потоку - потоку іншої природи на неречовинній основі іншої матеріальності. Теж стосується і розуму, якому притаманна інша матеріальна, але не речовинна основа. Світ розуму (світ «ману») є таким же реальним, як і світ первозданної матерії, зі своїми, властивими лише йому принципами та законами будови і функціонування. І, подібно нашому фізичному світу, світу розуму притаманні свої сутності, які Будда називав вічно існуючими «дхармами» (яким підкоряються навіть боги), Фрейд – «архетипами», Юнг – «ейдосами», і свої різновиди життя і функціонування. Існують види «монорозуму», на зразок людського, і «множинного» розуму «мурашника» (на рівні біосфери це «егрегори» бджолиного рою, окремої множини людей і, навіть, множин окремих різновидів рослин, вірусів та т. п.). При цьому слід зауважити, що світу розуму, як і світу фізичному, притаманна така особливість, як «механізм зворотного зв'язку». Даний феномен помітний в ситуаціях «хижак-жертва», коли хижаки розмножуючись і знищуючи «кормову базу» починають зменшувати свою чисельність і агресивність з

метою збереження необхідної для подальшого існування цієї «кормової бази».

Так само як і в фізичному світі, в світі розуму надзвичайно важливу роль відіграє ступінь розвитку конкретного розумного середовища, його рівня і притаманних йому рис. Звичайно в цьому немає нічого дивного, бо все, що ми спостерігаємо і з чим стикаємось в фізичному світі, є «втіленням» «Слова», інформаційного продукту розуму в первісну матерію. Тим не менше є ті особливості, які суттєво відрізняють ці світи. По-перше, це можливість концентрації величезного обсягу інформації в практично наближеному до «нуля» фізичному просторі (не забуваємо, що простір розуму – це не фізичний простір з метричним розумінням його мірності). І в даному відношенні ця особливість споріднена зі статистикою Бозе в квантовій механіці згідно з яким в одному і тому ж стані може перебувати безліч елементарних часток. Другою особливістю є фрактальне (подібне самому собі) тиражування інформації з формуванням відповідного простору цього інформаційного середовища (на відміну від речовинного середовища, в якому з одного «яблука» купи «яблук» не зробиш). Наступна особливість є наслідком попередньої і стосується початкового формування фрактального поля інформації майбутнього об'єкта в просторі з наступною реалізацією у вигляді речовинних структур. В свою чергу речовинна структура формує умови необхідні для подальшого «запису» інформації з її фрактальним розповсюдженням в просторі і формування розумного середовища. (Коли кажуть, що книга покладена під голову під час сну сприяє запам'ятовуванню інформації, що міститься в книзі, то в цьому є реальний сенс). І в даному відношенні згадаймо один із важливих принципів будови Всесвіту: об'єкт формує середовище, середовище накладає свої особливості на об'єкт. Прикладом може бути процес формування людини в залежності від того, в якому середовищі виховується дитина, і якою буде вона в дорослому житті. Чи то обряд «хрещення» «фрактальною» водою, чи ім'я, яке отримує, як і інші подібні речі – все є факторами впливу організованого розумного середовища на майбутню особистість.

Примітка. При фрактальному формуванні поля інформації розумового середовища необхідно мати її початковий зразок. В реалізованому речовинному варіанті це свого роду «днк», за образом і подобою якого будуть будуватись наступні фізичні копії з розростанням в інформаційне середовище, придатне для формування структур і об'єктів цільового призначення - «інформаційних» істот. Різноманіття розумних сутностей, як і фізичних, не існує в незалежному одна від одної стані, і організовується за

принципом «мануцинозу», подібного в деякій мірі «біоценозу», організованого на принципі «харчового ланцюга», в якому попередня ланка є джерелом існування наступної. І, подібно визріванню поля пшениці з наступним збиранням врожаю, теж саме можна спостерігати і в світі розуму, де є родючі лани поряд з напівпустелями і пустелями.

Важливою і особливою відмінністю матеріального світу у вигляді речовини є використання первісного її зразка - «постійної Планки» (мінімальної порції моменту кількості руху) в якості основи будови Всесвіту через енерго-інформаційний привід його функціонування. І в даному відношенні «постійна Планка» виступає в якості одиниці виміру дискретного цілочисельного натурального ряду, що водночас є основою числового дискретного програмування (при тому, що в якості подібної дискретної постійної величини може бути яке завгодно дійсне число). Множина дійсних чисел на основі вибраної «одиниці» виміру складає безмежну елементну базу множини «континуум» другого порядку, а оскільки в якості «одиниці» вибране яке завгодно число із попереднього «континууму», то матимемо «безмежність безмежностей» (безмежність третього порядку) можливих інформаційних станів і, відповідно, можливих варіацій будови всесвітів.

Потоки інформації у Всесвіті.

Кожній природній структурі відповідають свої потоки інформації на «вході-виході» з відповідною організацією (мовою). Людство на разі використовує дуже обмежену кількість навіть із тих каналів інформації, прояви яких воно спостерігає в оточуючому його середовищі. Зокрема до таких каналів відносяться:

- канали взаємодії-взаємозв'язку між подібними структурами (зв'язок і можливість впливу на об'єкт через відокремлену її частину, чи «копію-фрактал», (наприклад, через «відстрижене волосся чи нігті; через одяг, що носила людина і на якій залишився «інформаційний фрактал» господаря);

- використання птахами і іншими біомігрантами інформаційних каналів для переміщення в просторі і часі;

- наявність в множині подібних біооб'єктів «господаря» даної множини і його впливу на дану множину (наприклад «дерево-господар» даної ділянки);

- вплив минулого на майбутнє в ефекті «дежав'ю»;

- перепис «душі» на споріднену структуру, якщо її місткість достатня для цього;

- контроль над свідомістю людини через потоки на «вході»; можливості власного втручання в роботу свідомості шляхом самонавіювання.

- контроль всю життєдіяльність людства (за даними махатм сходу під всіма великими містами знаходяться «магніти», а над землею «сітка Індри», що дозволяє здійснювати такий контроль)

- використання «хронік Акаші», де зберігається увесь досвід буття планети і людства;

- ефект «верцадло» по «баченню других територій і подій очима живих істот на даній території і «інтернетним» каналам інформації біосфери;

- програмування і контроль людства шляхом впровадження «штучних» егрегорів і богів;

- передача думок і образів на відстань (телепатія) та т.п.

Перераховуючи відомі канали інформації на «вході-виході» людства, необхідно говорити і про інші потоки причетні до функціонування конкретного об'єкту чи системи об'єктів поєднаних спільним призначенням. Якщо ми багато говоримо про будову Сонця, то завдяки дослідженню потоків, як результату функціонування, на виході, не враховуючи потоки на вході, без яких яка завгодно стабільна система стабільно функціонувати не може; якщо говоримо про гравітаційну чи іншу взаємодію, то маємо говорити і про втрати енергії на цю взаємодію, забуваючи і не згадуючи джерел її поповнення, і т. д.

Структурованість речовинного об'єкта утворює структурованість Е-Н полів навколо нього. Структура тіла людини пов'язана зі структурою її біополя, що, в свою чергу, відповідає інформаційним структурам тіла розуму. Інформаційні структури діляться на внутрішні, що забезпечують стійкість і життєздатність організму, і зовнішні, що утворюються тілом для забезпечення гармонійного зв'язку з зовнішнім середовищем і стабільного функціонування в ньому (свого роду поділ за принципом «золотого перетину»). Людина, яка переміщується в інший простір, залишає на попередньому місці структури всіх притаманних їй тіл, і ці структури, хоча і віддалено, будуть взаємодіяти з людиною, що їх породила, і впливати на неї. Окрім того утворюються відповідаючі їй тілам комунікації між структурованими нею просторами. Попередні структури тіл підтримуються енергією тіл живої людини і, при втраті їх вагомості для даної людини, деградують і поступово розчиняються під дією

оточуючих структур. В цілому усі подібні структуровані «помешкання» пов'язані між собою на зразок «нейронної мережі» мозку. Взаємопов'язаність структур даної мережі утворює можливості впливу на людину не безпосередньо, а й через структури залишені нею. В той же час, під безперервною дією зовнішніх факторів як внутрішні, так і зовнішні структури постійно видозмінюються, тому справедливий вислів, що кожна людина в кожному наступному мить уже не є тою, що була в мить попередню.

Коли М. Тесла займався проблемою миттєвого переміщення об'єкта з одної точки простору в іншу, то він переміщував речовинні тіла, а інші «відривались» і залишались там, де були. І в першу чергу – це зовнішні частини цих тіл. Розрив комплектуючих об'єктів тіл вів до його руйнації і загибелі. Важливим моментом для успішного рішення даної задачі було і те, що в подібних актах переміщення обов'язковою умовою є наявність в точці «прийому» приймача того ж складу, що і в точці передачі. Прикладом може бути «підселення бездомної душі» в тіло іншої при наявності подібних, доступних структур «приймача». Тож задача «телекенезу» може вирішуватись уже сьогодні, але для елементарних, однієї природи об'єктів.

Міфи і легенди як відображення дійсності.

Кожен міф, кожна легенда чи казка в тій чи іншій мірі є відображенням реальності. За всю свою історію людство не придумало нічого такого, щоб воно не було частиною її досвіду. Людина лише копіює і моделює об'єкти і процеси оточуючого її Всесвіту, при тому що сама є його елементом. Чи в наукових теоріях-моделях, чи в нереальних фантастично-казкових моделях завжди присутні елементи реальності. І як перші, так і другі є інструментом пізнання і навчання, еволюції людства до можливості творення нових світів і всесвітів.

Не переповідаючи відомі сюжети міфів, легенд і казок, хочеться звернути увагу читача на деякі з них, але споглядаючи їх дещо під іншим кутом зору, а саме як відображення інваріантних рис того чи іншого етносу в контексті його Шляху Даного, в його призначенні і ролі в еволюції людства. Не вдаючись в міфологію інших етносів, зупинимось на особливостях українських казок та їх персонажів, відмінних від казкових персонажів інших етносів. Однією з улюблених українських казок є казка про Котигорошка, про горошину «сонце», що котиться по небу і на Калиновому мосту, на межі між світлом і пітьмою, долає змія, що є уособленням зла і темряви. Та потім його чекає зрада і

підступність тих, з ким він досягав мети: чи то брати, чи богатирі Вернидуб, Вернигора та Крутивус, які бажали привласнити результат спільної дії. І як тут не згадати один із важливих принципів життєдіяльності не лише людського суспільства, а й біосфери взагалі: об'єднує спільна дія і роз'єднує поділ обмеженого спільного результату!

Надзвичайно важливе для світогляду українця є «яйце-райце», «яйце-писанка», космічний символ «днк-монади» всього сутнього в живому розумному Всесвіті! Не вдаючись в символізм інших чисто українських персонажів, таких як «Ох», «Попелюх і Попелюшка», «пан Коцький» і «лис Микита», «Кожум'яка», «дівчинка-семилітка», «кобиляча голова», «видимо-невидимо», як і деяких інших, звернемо увагу на головних персонажів російських казок: «бабу Ягу», «Кашея безсмертного». «Іванушку-дурака», «по щучьому велению» та інших, в яких відображена сутність «етносу-хижака». Але не лише казки є відображенням світогляду і ролі того чи іншого етносу, а й легенди, і пісні, і притчі, і прислів'я, і обряди – все, що входить в зміст міфу етносу, є його основою. Не існує жодного етносу без власного міфу – основи його призначення і життєздатності, а тому, за відсутності, знищеного чи втраченого з різних причин, власного міфу етнос руйнується і втрачає життєздатність. Прикладом є Росія, сучасний міф якої побудований на міфі «Київської Русі-України», з державними символами Візантії (двоголовим орлом) і візантійським варіантом православної церкви, французьким триколом, «казанським кремлем» та іншими привласненими від інших народів атрибутами. Саме руйнація міфу Росії про її слов'янську сутність є одною з основних причин агресивності до українського етносу. Якщо не вся Україна, то хоча б її шматочок (бажано зі столицею – матінкою міст руських) має бути в складі імперії, бо не може існувати «багатоповерхова будівля без фундаменту», бо виникає питання: що це за країна, яка її сутність, кого представляє, кому і чому служить?

Географічна територія слов'янського суперетносу.

В скандинавських сагах, в книзі «Волеса» (Велеса) розповідається про шляхи одної з гілок білої раси, а саме «русів-асів» в доісторичні часи. Головними персонажами в цих переказах виступає бог-лицар Один. Примітка. Пізніше на чолі асів-русів, що залишились на Кавказі, бачимо водіїв частини племен білої людності відомих під іменами царів Урарту як Рус-1, Рус-2, Рус-3...). Римський історик Тацит називає готів, основоположників германської людності, також русами.

Про розселення пращурів українців іде мова в легенді про трьох братів: Щека, Хорива і Кия, та їх сестру Либідь. За цією легендою від Щека пішли чехи, від Хорива – «хорвати-горвати», від Кия – «українці-кияни». Виникає питання: а де ж нащадки Лебеді? На це питання можна знайти в «топонімічній історії» (історії назв). В давнину по ріках Ельбі (вона ж Лаба-Либідь) та по Одеру (річці, що тече «від Ра», від сонця, з півдня на північ) мешкали «лужські серби», які дали слов'янські назви багатьом визначним об'єктам території свого помешкання (наприклад Берлін походить від іншої слов'янської назви «бер-ведмідь»).

За іншою легендою пращурами українців (і взагалі слов'ян) були діти царя світу Богумира і його дружини Слави (звідки історична (?) назва «славні, або слав'яни», хоча за самоназвою «слов'яни» мова йде про «Слово»): брати Сіва (або Шіва) і Рус, та сестри Полева, Древа і Крева (кровинка, кровні, одної родини), від яких і пішли праукраїнські та інші слов'янські племена: «сіверяни» (від Сіви), розселені по притоках лівобережжя Дніпра; «поляни» - по течії Дніпра (від Полеви); «древляни» - по Прип'яті (від Древи) і «кривичі-кревичі-кревні» (від Креви) по верхів'ях Дніпра і Березини. Але де ж нащадки Руса? На це питання можна знайти відповідь відстежуючи «шляхи асів-русів», що мешкали по Дону і Кубані, звідки і почали вони рух під проводом Одіна в північно західному напрямку через «білу Русь», Прусію до «Русенборга» в Норвегії і «Шветадвіпи-Швеції» (вона ж за вимовою фінів «роусі-русі»). Тим більше, що ще за часів князя Святослава на території басейну Кубані існувало князівство «Руськолань», а прадавня назва грузинів – «гірські русини». Корінь «рус» входить і до назви відомої гірської вершини Ельбрус – «Ель-бо-рус» (де Ель – бог-творець всього сущого, відомий також як «ІЛ», «Ол», «Ал(лах)»).

Примітка: Важливі свідчення розселення наших пращурів можна знайти в різних історіях. Так в склад Польщі входять племена великих і малих полян, ляхів, кувявів (киян від Кия) і поморів. В міфології скандинавських народів фігурує ім'я Вольви з атрибутами волхвині (волхв-вульф-вовк), а Рим заснували діти «вовчиці-волхвині». Об'єднуючи різні міфи з історичними замальовками можна стверджувати, що територія розселення слов'янської гілки білої раси в давнину сягала від Кавказу до Балтики і від верхів'їв Дніпра та Дону до Італії і верхів'їв Дунаю.

Інтелектуально-духовні центри України.

Якщо позначити на мапі України місця народження видатних особистостей, враховуючи ще й щільність населення на даній території, то можна помітити

дві смуги, одна з яких тягнеться в меридіальному напрямку від Курської магнітної залізорудної аномалії через Слобожанщину, Подніпров'я і Таврію на Крим, а друга – з Волині до Слобожанщини в широтному напрямку. І там, і там народжувались дуже різнопланові творці «духовності і розуму», але перших народжувалось більше в широтному напрямку, а других – в меридіальному. Чим же виділяються ці дві смуги від оточуючого їх простору? Меридіальний розташований в областях залягання великих покладів залізної руди, де магнітне поле Землі «прогинається» в напрямку її поверхні, що покращує «інформаційний зв'язок» з «біопланетарним інтернетом». Що стосується широтного напрямку, то тут розташовані найпотужніші «чорноземи» з накопиченим «емоційно-духовним» спадком буття біосфери. По-суті мета проекту зводиться до пошуку зв'язків між особливостями природніх структур і їх впливу на життєдіяльність мешканців даної території та на можливості використання тих чи інших структур на інтелектуально-духовне формування майбутніх поколінь.

Ще одною із визначальних для України областей є територія від Київщини до Херсонщини з «місцями сили» «Холодного Яру» на Черкащині та «порогів із Зеленим Лугом». Якщо Холодний Яр одвічно був «центром волі», де лише в останні сторіччя зароджувались події «коліївщини» і «гайдамаччини», козацької непокори і «Української народної республіки», то «пороги з Зеленим Лугом» завжди були енергетичною територією «козацького руху».

Але особливим центром в Україні є територія нинішнього Азовського моря і Приазов'я - родове місце «білої раси», затоплене нині водою, де розташовані два з трьох в Україні енергетично найпотужніших «місць сили».

Відзначаючи вплив географічно-фізичних особливостей на формування інтелектуально-духовних середовищ, необхідно звернути увагу також на суспільну складову в даному питанні. Згідно з небеззаперечним висловом махатм сходу: «мати рабіню може народити лише раба, а вільну людину – лише вільна», нескладно помітити, що найбільше талановитих людей в Україні народилось на Слобожанщині, в Подніпров'ї на Черкащині та на Галичині, а саме там, де в силу історичних обставин мешкали найбільш пасіонарні, волелюбні українці.

Післямова.

Поданий в книзі матеріал не є сюжетно цілісним і по своїй суті представляє небеззаперечні фрагменти сучасних уявлень про світобудову і світосприйняття оточуючого нас Всесвіту, як і людини в ньому. Для більш цілісного сприйняття інформації викладеної вище читачеві було б бажано

ознайомитись з іншими книгами автора, в першу чергу з такими як «Всесвіт і Україна», «Скарбниця», «Багато званих, мало вибраних», «Віди», «Кроки за обрій», «Буття».

До складу книги включена легенда про «Чорне сонце», що в багатьох аспектах пов'язана з основним змістом книги.

Зоряні війни

або легенда про «Чорне сонце»

Усе існуюче у Всесвіті підпорядковується єдиним принципам і законам свого буття і еволюції. Все, цикл за циклом, повторює, самовідтворюючись, себе і, змінюючись та пристосовуючись до змін, що відбуваються в живому Всесвіті, не може повторитись. А тому кажуть, що все розвивається по спіралі.

Після зими із насінини попереднього життя прокльовується рослина, росте, цвіте, розвивається. А чи дасть вона плоди? - залежить від якості ґрунту, кліматичних умов, шкідників і хворіб, як і від її здатності протистояти всім негараздам. І це стосується всього живого, всіх «органів» і «клітинок» Всесвіту від «цеглинок його будови до різноматеріальних світів, галактик і метagalactic.

Людство, як «орган-частинка» живої планети Земля, має свої задачі і функції, свої обмеження в просторі і часі, свої власні і зовнішні ресурсні можливості для їх втілення в життя. Воно є якщо і не останньою, то дуже важливою ланкою в біомануценозі її буття і її еволюції. Хто ж ми є? Куди прямуємо і які задачі маємо вирішити? Яке майбутнє і які зовнішні негаразди-впливи очікують на людство і, розуміється, на нас?

Для рішення якої завгодно задачі необхідно мати все те, що відповідає досягненню бажаного результату: знання, технології, ресурси, інструменти, виконавців. Те, що необхідне для рішення задачі, на чому воно будується і що не повинно змінюватись впродовж часу виконання задачі, називається «інваріантами». Вдивляючись в глибину тисячоліть, можемо константувати, що спочатку людство було лише ланкою в біоценозі планети, потім ця ланка набула функцій мануценозу (ману - розум), і утворила нову сферу-орган планети - ноосферу. Ланка буття людства поступово набуває «самостійності» і характерна для «визрівання» насіння, а саме -творців майбутніх планетарних утворень і їх систем.

Та чи так все просто в еволюції людства, чи дасть воно очікувані від нього плоди? Що донині пережила наша планета і що очікує її надалі?

Не лише ніхто з людей, а навіть найвищі планетарні «постаті»: планетарні боги та величні сутності, не дадуть нам на це відповіді. Як і люди, вони мріють і будують плани на майбутнє, але у всього є свій «Шлях Даний», як і вплив на нього, очікуваний чи не очікуваний, ззовні. Можемо лише будувати якісь версії як продовження лінії минулих часів, але наскільки вони наближені до реальності - може засвідчити лише майбутнє. Тим більше, що наші думки і уявлення знаходяться лише на рівні буття і знань сучасного людства, не кажучи про рівень планетарний... Про одну із таких версій, поєднуючу в собі витоки релігії Чорного сонця «Бон-По», династії місячних божеств Куру, міфи догонів про прибульців із зоряної системи Сиріуса, шумерсько-біблійних богів анунаків планети Нібіру (Фаетона, Дайї, Тіамат, Немізиди), війн богів в доісторичні часи із застосуванням різноманітних надсучасних літальних апаратів та озброєння, і, з точки зору людини, практично фантастичну, піде розповідь далі. Тож слухайте.

Неподалік від нашої Сонячної системи знаходиться подвійна зоряна система Сиріуса. Одна із зірок, а саме Сиріус А, є найяскравішою зіркою на земному небосхилі. Маса цієї зірки в 16 разів більша за масу Сонця, а температура на її поверхні сягає 20 000 градусів. В її промінні на відстані всього в 20 астрономічних одиниць (як від Сонця до Урану) обертається зірка-карлик Сиріус В з масою дещо більшою за сонячну і розмірами з нашу Землю. Ще кілька десятків тисяч років тому вона була звичайною зіркою, але, вигорівши, вибухнула, перетворившись у червоного гіганта, а згодом у нейтронну зірку-карлика (незадовго до нашої ери людство спостерігало Сиріус ще як яскраву червону зірку).

Навколо цих двох зірок обертались планети, на одній з яких розвинулась могутня цивілізація «драконідів». Поверхня цієї планети майже вся була вкрита водою, тому драконіди могли мешкати як на суші, так і під водою; вони були «земноводними».

Драконіди знали про наближення «вибуху» Сиріуса В і готувались до нього. Вони переобладнали супутник Лунь своєї планети Ядівод у міжзоряний корабель, створивши на ньому умови необхідні для мандрів у десятки тисяч років. Звичайно все населення драконідів розміститись у такому кораблі не могло, а тому більшість із них була «дематеріалізована» до стану «монад-пітрі» (аналогів людських душ, на зразок голки-душі Кощея Безсмертного), які мали зберігатись у такому вигляді до часу можливості

«втілення». І, нарешті, перед вибухом Сиріуса В, зореліт «Лунь» під контролем могутнього штучного розуму (відомого за древньоіндійським епосом під назвою «Пуруша», що знаходиться на Місяці) відправився в свій, тривалістю в десятки тисяч років, політ. Найближчою за необхідними умовами для подальшого існування драконідів була Сонячна система, куди й вирушили на своєму «кораблі» мешканці планети Ядівод.

Примітка. Відстань між зірками має відповідати двом умовам: необхідної території для «пасовиська» зірки і неможливості фізичного впливу (перш за все агресії) з боку світів найближчих зірок (особливо для нижчих за рівнями розвитку життя і розуму).

За час перельоту на «Луні» змінились сотні поколінь, змінився й зовнішній вигляд драконідів. Вони поступово пристосувались до підземного сутінкового життя без сонячного проміння. Їх очі стали великими й «офсетними», а тулуб зменшився при непропорційно великій голові. Шкіра внаслідок постійного перебування під «землею» набула сіроземлистого лускоподібного вигляду, хоча могла бути такою і до перельоту. як у більшості земноводних.

Більшість зоряних утворень парні і нагадують «подружні» пари. За дуже розмитими у часі уявленнями невеликої частини людства, що сповідує релігію «Чорного Сонця»-«Бон-по», наше Сонце також має пару - коричневого карлика з масою майже в 10 раз меншою за сонячну (але в 10 раз більшу за масу Юпітера). Обертаються і Сонце, і «Чорне Сонце» навколо спільного центру мас, але «Бон-по», відносно Сонця, обертається по витягнутій еліптичній орбіті з періодом у 26 000 років, відомим як рік «Сварока», то наближаючись, то віддаляючись від нього. В момент найближчого протистояння відстань зменшується до майже 100 астрономічних одиниць (одна астрономічна одиниця - це відстань від Землі до Сонця, що дорівнює, приблизно, 150 мільйонів кілометрів; до найдалшої, із відомих нині, планети Сонячної системи Нептуна це близько 40 а.о.). В час найбільшого віддалення відстань від Сонця до Бон-по збільшується до 4000 а.о. (світло від Сонця до Бон-по «летить» в цей момент більше 50 годин). Температура поверхні «карлика» не досягає й 2000°C, а тому знайти і ідентифікувати його в нічному небі майже неможливо, особливо зважаючи на те, що планетарні системи обох зірок знаходяться не в одній площині (площині Сонячної системи), а під кутом близько 60 градусів одна до одної.

ПРИМІТКА.В міфології українців Бон-По відома під назвою «Раджа».

Як і Сонце, «Бон-по» має своє планетарне сімейство, що складається з кількох планет. Найбільші з них мають масу 3, 1 і 0,3 земних і обертаються, відповідно, на відстанях 0,1; 0,4 та 1 а.о. (астрономічних одиниць, 1 а.о.=150 мільйонів кілометрів).

Сонячна система значно більша і, за деякими версіями, складається із 12 планет (на сьогодні ідентифікованими є 8). Окрім відомих нині сюди входять «Нібіру-Тіамат-Дайя-Фаетон», що першопочатково мала орбіту між Марсом і Юпітером, та дві планети за поясом Койпера на відстанях близько 80 та 160 а.о., з масами близько 6 та 0,6 земних мас. В поясі Койпера знаходиться ще одна «планета-блукач» з масою близько 0,5 земної, але не в вигляді сфери, а в вигляді «недоліпленого мурашника». Ця планета не є дочірньою Сонця, а свого роду непроханим візитером, що споживає сонячні ресурси (свого часу вона внесла корективи в рух «Нептуна» і «Плутона», та ще кількох планетоїдів).

Кожну з планет (як і зірки) можна уявити як багатоярусну будівлю зі «світами-квартирами» населеними життям і розумом. Кожен із світів має своє призначення і свої функції, свій простір і свій час дії, свої можливості. І кожен із світів має свого «господаря-творця» і свою наповненість, а деякі з них (з наближеними функціями до земного світу людства) є значно старішими і досконалішими. При цьому, маючи більші знання і технологічні досягнення, цивілізації цих світів обмежені в можливостях реалізації своїх планів і мрій, бо, як і на Землі, у всесвіті, за законами космічного права, не існує належних комусь територій і ресурсів. Тож, за нормами міжзоряної етики і моралі, жодна з цивілізацій не може ніяким чином претендувати на них.

Та повернемося до «наших» мандрівників. Після прибуття до Сонячної системи драконіди отаборились на планетах Бон-По, де умови були близькими до їх тривалого «підземно-підводного» перебування, бо за цей час сонячне світло для них стало радіаційно небезпечним. Але життя в системі Бон-ПО мало нагадувало перебування драконідів на планеті Ядівод і ресурсно не задовольняло їх подальшій експансії. Тож значна їх частина на своєму зоряному кораблі Лунь перебралась до планет Сонця, а саме до планети Дайї, яку вони називали Нібіру. Відбулась ця подія близько 300 тисяч років тому, задовго до вибуху Сиріуса В.

Зрозуміло, що сонячні ресурси і, відповідно, ресурси планет не розраховані на «непроханих» гостей, тож необхідно було звільнити деякі світи від їх мешканців, або хоча б пристосувати їх «помешкання» і їх «тіла»

під пришельців. Найбільш придатними для цього виявились світи планети «Тіамат-Дайї», що з часом були практично повністю переформатовані прибульцями під себе. Гібрид драконідів і мешканців Нібіру отримав назву «анунаки».

Не залишились без уваги драконідів і сусідні до Дайї планети Марс і Земля. На той час Марс був квітучою планетою з розвинутою цивілізацією, для захоплення якої у драконідів не доставало ресурсів, а спроби швидкого генетичного переформування тіл марсіан під помешкання для пітрі не увінчалися успіхом. Почалось велике протистояння між марсіанами і драконідами. Що стосується Землі, то тут також почались експерименти по модифікації тіл первісних людей під «помешкання» для «монад пітрі».. Територією цих експериментів був величезний материк в південній півкулі, залишками якого нині є Австралія та Антарктида і який відомий після початку розпаду під назвами Лемурія і Пацифіда. Цей материк до «великого оледеніння» і до зміни клімату, викликаного впливом на Сонячну систему вибуху Сиріуса-В близько 65 тисяч років тому, був майже «квітучим раєм». Із одного з залишків цього материка, а саме з Антарктиди, розпочався цивілізаційний рух тої частини людства; яка спочатку через Африку мігрувала до Аравії і Середземномор'я, а затим до Причорномор'я і, частково, до Сибіру. Інша частина «лемурійців», з іншого залишка Пацифіди, заповонила південносхідну Азію і через Берінгову протоку (?) заселила значну частину американського материка.

Тіамат-Нібіру, як і «вищі» планети, мала кілька своїх власних супутників. На більшому з супутників прибульці також «пустили коріння» в чотирьох світах. І все б нічого, але, як воно буває завжди і скрізь, в питанні розбудови власних світів і в засобах їх реалізації у пришельців із Бон-По плани були різними, що призвело, на додаток до проблем з Марсом, ще й до протистояння між світами Нібіру-Тіамат та її супутника.

Зрозуміло, що захоплення чужої території не залишилось непоміченим. Колонізацію планети Тіамат прибульцями можна порівняти з вірусною хворобою людини. Щоб позбутись носіїв хвороби необхідні відповідні лікарські засоби або ззовні, або ж сам організм має мобілізувати ресурси власної імунної системи. Великі планетарні духи, боги планет, на чолі з Сонячним Богом, почали велику битву за планету Тіамат. Ситуація була настільки гострою, що навіть розглядався варіант повного переформатування планети.

І тоді нові господарі Тіамат «анунаки», шляхом перерозподілу моменту руху між Тіамат і її супутниками, перевели планету на еліптичну траєкторію, апогей якої сягав планетарної системи Бон-По в час її зближення з Сонячною.

Примітка. Період обертання Тіамат-Дайї навколо Сонця складає близько 3-4 тисяч років. Проходячи через «пояс Оорта» вона впливає на рух його об'єктів, частина яких перетворюється в комети з періодом обертання близько 3,5 тисяч років. Рух комет може бути «цілеспрямованим» і, окрім фізичної, вони можуть нести і біологічну небезпеку не стільки планетам, скільки її мешканцям (одночасно можуть використовуватись як зброя для планово-катастрофічних впливів на події на Землі та на інших планетах). .

При зміні орбіти руху планети найбільший із супутників отримав настільки потужний імпульс, що перетворився в купу астероїдів, віддавши свій момент руху планеті. Один із уламків-астероїдів зачепив Марс, що призвело до непоправних наслідків не лише для нього, а й для його цивілізації. Марс майже повністю втратив атмосферу, а залишки його мешканців були змушені перейти на «підземне існування».

Для зміни клімату на Землі та створення більш сприятливих умов для колонізації планети Зореліт Лунь був переведений на траєкторію руху навколо Землі, ставши її супутником Місяцем. Для того щоб Місяць набув необхідного моменту обертання, його початкова траєкторія була спрямована по дотичній до Землі таким чином, щоб він отримав необхідний момент обертання навколо власної осі і навколо Землі. Та ще й так, щоб одна його сторона, видима, увесь час була повернута до Землі для впливу на переформування біосфери і людства (що можливо завдяки зміщенню центра мас супутника в бік Землі шляхом розбудови великих пустот-помешкань з протилежної сторони).

Те людство, що було до зденіння Землі, як і біосфера на ній, були не такими, як нині. За деякими геологічними та біологічними свідченнями час обертання Землі навколо осі був близьким до 10 годин, відцентрове прискорення більшим, ніж нині, в 6 разів, і, натомість, вплив сили тяжіння був меншим. Всі біоістоти мали більші розміри і мешкали в більш комфортних умовах внаслідок вирівнювання нічних і денних температур.

Катастрофічні події планетарних змін не могли не торкнутись Землі. Приєднання Місяця до Землі мало жажливі наслідки. Деформація земної кори призвела до неймовірних землетрусів і спалаху вулканізму по всій планеті, виверженню колосальної кількості вулканічного попелу в атмосферу

та всесвітнього потопу. Забруднення атмосфери призвело до сторічної зими. Загинула більша частина біосфери, непоправних втрат зазнали й земні «квартири-світи» з їх мешканцями.

Самостійний еволюційний розвиток Місяця, як планетарного «живого» об'єкта після його переміщення до Землі, був неможливим, тож рішенням сонячних планетарних богів він був приєднаний до ресурсної бази Землі. І хоча інформаційно-життєва база місячних цивілізацій збереглась, драконіди мали «шукати-завойовувати» нові території життєздатності для втілення «пітрі», поступово вростаючи в земні світи. За реалізацію цієї місії мав відповідати і відповідає згаданий раніше «Пуруша» - штучний розум нелюдської природи (за Упанішадами), володар людської цивілізації, що знаходиться всередині Місяця-Луни..

Колонізація Землі місячними драконідами розпочалась із розбудови звичного для них підземного та підводного світів. Значна частина «місячних пітрі» після «дитячих садочків» на Місяці втілювалась на Землі, але можливості підземного помешкання не задовольняли потребам більшої їх частини, особливо тих, у кого збереглась пам'ять про прабатьківщину планети Ядівод. Почалась надзвичайно тривала і кропітка робота по пристосуванню тіл різних земних біоістот під «помешкання» для пітрі, в тому числі проводилось переформатування земного людства. З'явилась величезна кількість гібридів частково нагадуючих людей, частково різних тварин, плазунів, птахів, водяних істот (перш за все дельфінів та китових) і самих драконідів. В деякі з цих істот «втілювались» пітрі і тоді ці істоти в пам'яті людства отримували назви ангелів, бісів, драконів, казкових істот на зразок «баби яги, або бога Ягве», невмирущих, з кількома різними тілами, кощеїв; багатоголових зміїв, водяних, русалок та тому подібних персонажів. Та найбільш вдалими стали експерименти по модифікації первісного людства. Першопочатково під помешкання для «пітрі» були використані також тіла деяких «земноводних». Започатковані гібриди створили могутню підводну цивілізацію чисельністю близько 300 мільйонів мешканців. За індійським епосом її знищив за наказом небесного бога Індри Арджуна (Яруна), якому той дав віману, що могла рухатись блискавично не лише в повітрі, а й в пустоті, і під водою, та ще й мала на озброєнні космічні засоби знищення противника, не кажучи про ядерні.

Звичайно дії і вплив на людство цивілізації планети Ядівод і цивілізацій Бон – По не залишалось непоміченим на вищих «щаблях» Сонячної системи. На противагу модифікаціям жовтої і чорної гілкам людського дерева під

сонячним впливом сформувалась біла раса зі своїм енерго - інформаційним центром «Вогнем Арти», або Агартою. На відміну від Шамбали, що сповідує «революційні зміни» через «кров» і «насилля» в еволюції людства, Агарта виступає за його природню, без «катаклізмів», «еволюцію – дозрівання». Якщо вплив анунаків Тіамат на перебіг подій на Землі в значній мірі залежить від відстані і є періодичним, то місячні цивілізації «пітрі» ввійшли в стан постійного великого протистояння з ієрархією Сонця і Землі. І в цьому протистоянні «пітрі» отримують підтримку деяких цивілізацій Сатурна і Нептуна, що підпали під вплив «бонпоновських» цивілізацій.

Місцем активної роботи по модифікації саме людства для втілення в його біоструктури «пітрі» на Землі була територія Шумерії, яка носила назву «Рай». Там же знаходились лабораторії не лише генетичних модифікацій тіл-помешкань для пітрі, а й по «трансформі-переплавці» душ із недоліками, які отримали назву «пекло» (випікання нового). Саме із Шумерії, а пізніше з Вавілону почалась розбудова міфу про «рай» і «пекло», які пізніше ввійшли важливими складовими іудаїзму, християнства і магометанства.. Важливим при цьому є те, що сонячне людство уже існувало, а творення Адама було результатом модифікації людини під можливості втілення «пітрі».на Землі.

В шумерських легендах про вигнання первісної людини з Раю, а пізніше і в Біблії, говориться про те, що змії «спокусив» Адама через Єву «вкусити» плоди із «дерева знань». Дійсно, першими вчителями нового людства були драконіди, які під час перельоту в умовах низької гравітації підлунного життя втілювались у форми «зміїв-драконів». Саме в такому вигляді вони спочатку мешкали у воді, звідки й виходили на берег для навчання модифікованих людей. Під водою, як і під землею, але уже за переказами індусів, драконіди також розбудували свої міста та поселення, що під час зоряної війни знищувались зброєю «богів-небожителів («марсіан?»), яку вони давали земним царям.

Найбільшого впливу драконідів серед людства зазнала та його частина, яку нині називаємо жовтою расою і серед якої майже в кожному десятому із її представників нині мешкає «душа-монада» пітрі.

Аналогічні експерименти з модифікацією людини під себе проводили й драконіди-анунаки, особливо під час проходження Нібіру планетарної системи Сонця, результатом яких стала чорна раса, та її модифікації з білою – семіти, серед яких в кожному шостому суб'єкті втілена монада пітрі.

Щоб зрозуміти сутність впливу інопланетних цивілізацій на людство, необхідно зупинитись на деяких особливостях існування і розвитку цивілізацій взагалі. Річ у тому, що у кожного «бога-творця» того чи іншого світу практично завжди «мрії-бажання» не співпадають з наявними ресурсами життєдіяльності, а тому завжди присутнє бажання перерозподілу, а то й захоплення чужих ресурсів для втілення власних планів у життя. Щоб цього не сталося, кожен «бог-творець» створює свій світ таким, щоб його будова і функціонування не дозволяли існувати в ньому, бути життєдіяльними іншим формам життя і розуму. Кожен із світів має відмінності від інших не лише на фізичному плані, а й, перш за все, на його інформаційному забезпеченні. Кожен світ будується на неповторній інформаційній базі і має свою базу думки, свідомості і життєдіяльності його представників. Не лише на фізичному плані, а й на інформаційному «інопланетяни» не можуть функціонувати в «земному інтернеті». Для розвитку і життєдіяльності місячних «пітрі» на Землі необхідно мати «інтернет» їх прабатьківщини – планети Ядівод. Тож для втілення «пітрі» на Землі в багатьох її точках, перш за все в місцях розташування майбутніх мегаполісів та потужних науково-дослідних центрів, представниками «лунянами» закладені-розбудовані «магніти-ретранслятори», починаючи з відомої «Шамбали». Одночасно в «тілах-гібридах, помешканнях для пітрі», були генетично заблоковані вищі чакри, перш за все – чакра Брахми, чакра зв'язку з сонячно-земним планетарним інтернетом, з манусферою Землі, з її магнітним полем.

Для повного заволодіння планетою необхідно залишити на Землі лише тих представників людства, у яких свідомість прив'язана до місячного «інтернету», необхідно створити свого роду інформаційний «Ноїв ковчег» у земному світі. Саме з цим, невидимим для людства процесом, пов'язаний бурхливий розвиток «інтернету» в останні роки, як і стрімке сходження до вершин прогресу жовтої раси. Важливу роль в цьому процесі відіграють також «семіти», через яких, в значній мірі, людству транслуються як знання на його подальший розвиток, так і на «розтління-знищення» невідконтрольної «Пуруші» частини людства, основну частину якого складає біла раса. І коли мова заходить про надзвичайну талановитість-вибраність того чи іншого народу чи «псевдонароду», то необхідно його запитати: якому богу він служить? Необхідно згадати богів місячної династії Куру (в тому числі Ягве і Мойсея) на чолі з розумом нелюдської природи Пурушею.

Зважаючи на те, що планета, як об'єкт, жива і розумна, вона бореться з вірусами і «пухлинами» в середині свого організму. Бореться планетарними

катаклізмами на фізичному рівні та переполюсовкою –очисткою своєї магнітоманусфери, знищуючи носіїв хвороби. Остання хвороба не є першою, і не є останньою в історії життєдіяльності Землі, як і кожної людини зокрема. Вона буде подолана, питання лише в тому «коли і з якими наслідками?»

Примітка. Технологія «втілення-переселення» використовується практично всіма високорозвиненими цивілізаціями, особливо у випадках «надання політичного притулку», але таке переселення є «незаконним» стосовно «космічної юриспонденції». Серед мешканців Землі «чужоземці-інопланетяни» нині складають близько 2 %.

Перші втілені в біосфері драконіди «насолоджувались» винятковими можливостями демонстрації своїх «божих» можливостей. І не завжди дії і справи новоявлених божеств були «божими». Конфліктність, розпуста, садизм, віроломство, безжалісність, брехня, безліч інших пороків супроводжували життя багатьох із них, про що розповідається в міфах і переказах багатьох народів людства про «падших» богів.

В чому ж була причина «падіння богів»? Вона заключалась в самій природі будови анунаків-драконідів. Після того, як драконіди залишили систему Сиріуса, зникли можливості розбудови їх тіл більш високої мірності за земну через відсутність необхідних для цього матеріальностей. Існуючі матеріальності в Сонячній системі властиві суб'єктам, що розвинулись під час її еволюції і є непридатними для безпосереднього розвитку монад пітрі, а тому драконіди налаштовані на «одруження» з талановитими представниками сонячного людства для набуття в подальшому їх можливостей.

Не залишились осторонь від земних подій і марсіани-інопланетяни, які по зовнішності нагадували образ крилатого бога індіанців майя Каоцетакля. Їх спроби видозміни людства під себе не мали успіху, хоча вони відчутні і нині у деяких народностей білої раси, особливо у тих, хто веде свій родовід від войовничих асів. Можливо вплив марсіан міг би бути й більшим, але в протистоянні з драконідами. з моменту катастрофи і переходу на підземне життя, вони мають набагато менші можливості.

Конфлікт драконідів і марсіан не закінчився після загибелі більшої частини марсіанської цивілізації. «Зоряна війна» зачепила й Землю, спогади про яку згодом були відтворені в міфах «МагаБгарати», де розповідається про війну між богами із застосуванням ядерної, лазерної та інших видів надсучасної зброї. Свого порятунку місячні «пітрі» шукали не лише на Землі,

але й на інших небесних тілах Сонячної системи, перш за все, на найближчих планетах та їх супутниках. Але існувати там в «фізичних» тілах вони не могли. Єдиним виходом для продовження їх існування було «втілення душ-пітрі» в тілах хоч в якійсь мірі придатних для цього (за умови відповідної їх модифікації).

Примітка. Про «переселення душ» із Місяця-Луня та про їх переслідування розповідається в міфах «догонів», в яких мова йде про те, як «чорні краплини-душі»(ДНК?) зоряних втікачів опустились з неба і сховалися в людських тілах. Про цю подію (а може подібну до описаної) також мовиться в книзі «Дзіан» (точніше в книзі коментарів до неї - «Антропогенезіс» ОП Блаватської), де розповідається про етапи «створення» сучасної людини, перш за все про час «вселення» небесних богів у тіла людей..

Найбільш значного впливу драконідів зазнала та частина людства, яку ми називаємо монголоїдною расою, прабатьківщиною якої був материк «Пацифіда» в Тихому океані. Після вибуху Сиріуса-В, він занурився в океанічні води, а залишки його населення розпорошилось навколо Тихого і Льодовитого океанів, в основному на територіях Азії і Америки.

Для дієвого впливу на людство і контролю над ним в найбільш придатних місцях для подальшого розвитку модифікованого людства «лунян-пітрі» необхідно було зменшити зв'язок людства з планетарним «розумом-інтернетом» та підключити до впливу на людство місячні «сайти». З цієї метою драконіди заклали «магнітно-інформаційні» структури на Землі, на яких донині розбудовуються не лише міста-столиці, а й величезні виробничо-культові центри людства (за розповідями махатм Індії ці структури відомі ще як «магніти» під сучасними містами). Окрім того «місячні пітрі» заклали на Землі могутній енерго-інформаційний центр на межі нинішніх Індії, Китаю і Непалу, який отримав назву центру могутніх чарівників, або «Шамбала». Наслідки цієї дії відчутні у концентрації людства в містах та у «вимиранні» білої раси, яка нині знаходиться під впливом модифікованого семітами під місячний культ сонячного вчення Христа

Примітка. Для глобальної зміни ситуації в космічних масштабах використовуються і космічні засоби: астероїди і комети, зміна потоку сонячного світла та потопи, переполюсовка магнітних полів та т.п.

За астрономічними мірками потоп відбувався майже вчора, близько 12 тисяч років тому. Та на «потопі» протистояння між Шамбалою і Агартою не

закінчилось і продовжується донині, хоча в стані представництва Бон-По на Землі дещо змінилось, а саме: Шамбала об'єднала свої зусилля з «Вавилоном» в протистоянні з Агартою (не міфологічною, підземною драконідів, а сонячною, дислокація якої знаходиться в районі північного Причорномор'я). Нині в багатьох аспектах «пітрі-бонпонівці» досягли значних успіхів. Але йде переформатування «білої раси», на арену боротьби з інопланетним впливом виходе нова модифікація людства, що отримала назву «індіго», яка більш жорстко прив'язана до ієрархії «Сонця» через «підключення» до деяких «сайтів системносонячного інтернету». Наближається час безпосереднього контакту людства з підземним і місячним світами драконідів, час розплати за їх втручання в еволюцію Сонячної системи. Яким буде фінал цього міжзоряного конфлікту, мирним чи ні, невідомо, але його наслідки людство відчує, за космічним відліком часу, уже незабаром.

Не залишили Землю і людство на ньому, як основи власного розвитку, без уваги і господарі Тіамат «анунаки». Для задоволення ресурсного попиту і розширення території життєдіяльності вони звернули увагу на ту частину земного людства, яка мешкала в Африці і яку можна було використати в якості робочої сили для поповнення дефіцитних для Тіамат ресурсів.

Найбільш помітний вплив «анунаків» через генетичне втручання можна бачити на представниках семітських народів, що сформувались під дією так званого Вавілоно - Аккадського енерго – інформаційного центру.

Примітка. Нині під впливом і владою місячних драконідів і анунаків знаходиться більшість розвинутих країн світу. В першу чергу це Китай, США і Росія. Практично вся життєдіяльність України також контролюється драконідами і в цьому її найбільша трагедія, зважаючи на те, що сонячним населенням керують представники місячної династії Куру. Як наслідок цього незримого протистояння, нині спостерігається демографічна, економічна, соціальна, екологічна та інші проблеми-катастрофи в житті-бутті українського етносу..

Примітка. Один із варіантів даної події описаний в «апокаліпсисі» (одкровенні) Іоанна Златоуста, за яким на Землі залишаться лише смиренні і пастухом у них буде Христос, який мав земне втілення із сонячної ієрархії (хоча за версією солунян - з місячної ієрархії богів Куру, так само, як і місія Крішни в МагаБгараті та Мухаммеда в Корані). Варто зауважити, що серед «богонароджених» монад вищого рівня на Землі розрізняються «сонценонароджені» і «місячні». До «сонячних» відносяться Ра, Митра, кОЛо-

Ол (Ал, Іл), Яр (АР, Яруна- Арджуна), Індра, Ор; а до місячних Енліль, Енкі, Крішна, Ягве, Мойсей, Мухаммед та деякі інші. Але незважаючи на різне походження богів та величних сутностей, як і їх місій, усі вони є продовженням і проявами ієрархій більш високих ступенів, а ті, в свою чергу, були і є проявами одної-єдиної сутності Всевишнього, а тому всі вони в своїй основі сповідували одні і тіж базові морально-етичні цінності буття людства і всесвіту. Відмінності спостерігаються лише на рівні буття і забезпечення життєздатності різних «гілок» людства і їх «модифікацій».

Примітка. Про прихід Христа з « Місяця» розповідається в поемі «Послання землянам з планети Ядівод», в якому «солуняни» лякають людство «невідворотністю» подій, що наближаються, із закликом до порозуміння і співпраці по їх упередженню. Що стосується сонячної місії Христа, то вона не лише була незакінчена, а й, завдячуючи «солунянам» на Землі, була модифікована під біблійне вчення Мойсея на «місячний» лад.

Спитаєте: а що далі? Врешті-решт «хвороба» буде подолана і людство повернеться повністю під патронат Сонячної ієрархії, але її наслідки будуть відчуватись ще протягом найближчих століть. Звичайно, на цьому випробовування людства не завершаться, але це вже будуть інші історії і інша розповідь про них (перечитайте ще раз «апокаліпсис» і згадайте перемогу сонячного архангела (Ор-х-Ан-г-Ел-я) Гавриїла (Го-в-Ра-Іла) над місячним «драконом-дияволом?». Що ж стосується почутого тут, то це лише міфічно-казкова версія (хоча з великою долею правдоподібності, близькою до 85% реальних подій), а вірити чи не вірити – то вже особиста справа читача.